

SUSAN
WIGGS

*Welkom in
Beach Town*

Vertaling Hubertus Winter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Laugh, Cry, Dream, Read, LLC
Oorspronkelijke titel: *Welcome to Beach Town*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Hubertus Winter
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © HarperCollins Holland
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2033 4
ISBN 978 94 027 7767 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Alara Cove, Californië

Dag van de diploma-uitreiking, 2008

Er was een moment – kort maar hevig, als een wespensteek – waarop Nikki Graziola haar kracht voelde. Zodra het tijd was om naar de les-senaar te lopen, zouden alle ogen op haar gericht zijn zoals nooit eerder het geval was geweest. In haar achttienjarige bestaan had ze nooit in zo'n positie verkeerd. Dit was haar moment om te schitteren. Als ze deze ceremonie goed zou doorstaan, zou haar leven verder precies volgens plan verlopen. *Commencement Day*, heette de dag van de diploma-uitreiking – de dag van het begin.

Een frisse start, een nieuw hoofdstuk. De eerste alinea van een nieuw verhaal. Voor Nikki en haar studiegenoten op Thornton Academy moest het leven nu vooruitgaan, niet achteruit. En toch kon ze alleen maar denken aan die ene avond, nog maar zes dagen geleden, nadat het organisatiecomité de definitieve versie van de speech die ze mocht geven had goedgekeurd.

De diploma-uitreiking was bijna afgelast vanwege de tragedie, maar op aandringen van de familie van Mark McGill was toch besloten om de ceremonie door te laten gaan. Mark zou het zo gewild hebben, hadden zijn ouders tegen de schoolleiding gezegd. *The show must go on*, voor zijn klasgenoten en zeker voor zijn tweelingzus Marian.

Uit eerbied en respect voor hun geliefde schoolgenoot droegen alle leerlingen en medewerkers een zwarte armband. Tussen de op alfabet gerangschikte eindexamenkandidaten, naast zijn zus, stond een lege stoel. Althans, hij was leeg geweest tot iedereen binnen was

komen druppelen en er een stapel met aandenkens en bloemen was ontstaan, een spontane actie van mensen die dankzij hun leeftijd en privileges nooit eerder met de dood te maken hadden gehad. De meesten waren in shock en in een klap een stuk volwassener geworden. Ze hadden bloemen meegebracht en kaarsen, handgeschreven briefjes, foto's, een voetbal, een theatermasker, een antieke langspeelplaat. Een knuffelbeestje op een beker, gewonnen bij een debatwedstrijd.

Terwijl ze wachtte tot ze aan de beurt was, keek Nikki naar het publiek in het stadion op de heuvel. Het was aan het eind van de middag, het mooiste moment van de dag in de kleine kustplaats, als alles baadde in de diepgouden gloed van de zon. Vanaf haar plek op het podium in het midden van het stadion, dat inmiddels vol zat met emotionele toeschouwers, zag Nikki het punt waar het land, de zee en de lucht elkaar raakten. Ze had het landschap nog nooit vanuit deze hoek bekeken. De kustlijn kronkelde van zuid naar noord, en elke kronkeling was een ander strand. Aan de noordkant zag ze de boog van de brug die het vasteland verbond met Radium Island, een verlaten elektriciteitscentrale van de marine. Het stadje had zijn naam te danken aan de oude legerbasis; Alara was een afkorting van *'as low as reasonably achievable'*, een uitdrukking die werd gebruikt in de beveiliging tegen radioactieve straling.

In de volgende inham lag een van de beste surfstranden in het midden van de kustlijn. Surfers van over de hele wereld zochten daar in de zomer naar de mooiste golven. In het zuiden lag het gezinsvriendelijke Town Beach, grenzend aan de jachthaven, met zijn woud aan masten en radarapparatuur, die via een netwerk van aanmeerplaatsen was verbonden met de jachtclub. En helemaal in de verte, vlak boven de horizon, was de amberkleurige luchtvervuiling van Los Angeles te zien. Vanuit Alara Cove was de grote stad een luchtspiegeling, een ongrijpbare droom.

Het najagen van dromen was een centraal thema in Nikki's oorspronkelijke speech, waar ze wekenlang aan had geschaafd. Ze had geschreven en herschreven, non-stop had ze aan haar toespraak ge-

zeten. Ze had nauwelijks geslapen, was midden in de nacht wakker geworden in haar kamer bij Miss Carmella en had met een zaklamp, pen en papier gezwoegd aan de speech die zou worden opgenomen in de annalen van Thornton Academy, een van de beroemdste scholen van het land. Maar hoe kon ze die woorden nu uitspreken zonder in tranen uit te barsten?

Ze probeerde niet te veel op haar stoel te wiebelen. Het praatje van de gastspreker, een beroemde alumna van Thornton Academy, ging volledig langs haar heen. Voor het tragische incident had Nikki met bewondering en dankbaarheid naar het instituut gekeken en was ze doelgericht op zoek geweest naar de juiste toon voor haar speech.

Mr Florian, haar leraar Engels, was haar eerste toehoorder en adviseur geweest. Nadat ze hem de eerste versie had gegeven, had hij opgekeken van het papier met een glinstering in zijn ogen. ‘Goed gedaan, Nicoletta,’ zei hij, terwijl hij zijn montuurloze bril afzette en de glazen begon op te poetsen met een doekje. ‘Het is mooi geschreven en doeltreffend verwoord.’

‘Zeker weten?’ Ze vertrouwde hem. Hij was haar hele eindexamenjaar een belangrijke mentor geweest, dus ze hechtte veel waarde aan zijn feedback. ‘Niet te cliché?’

‘Wat vind je zelf?’ Mr Florian beantwoordde vragen graag met vragen. Hij moedigde haar aan om zelf na te denken, haar eigen werk kritisch te bekijken. Hij wist dat ze strenger voor zichzelf was dan wie dan ook.

‘Ik denk dat ik het niet veel beter zou kunnen verwoorden. Maar...’

‘Maar wat?’

‘Ik wou dat er meer humor in zat.’

Hij tuitte zijn lippen. Zette zijn bril weer op zijn neus. ‘Wil je iets grappigs vertellen, of iets oprechts?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het leek me gewoon wel cool als het ook grappig was.’

‘Als je bewust grappig wil doen, gaat dat vaak ten koste van de boodschap,’ zei haar docent. ‘Als het recht uit je hart komt, komt het harder binnen bij je publiek. Ik denk dat je daarin bent geslaagd, Miss Grazio-

la. Met deze woorden laat je je hart aan ons zien. Je hebt de waarheid op papier gezet.'

Had ze dat gedaan? Op dat moment, tijdens die afspraak met Mr Florian, waarschijnlijk wel. Ze was doordrongen geweest van het belang van haar rol, als de onverwachte *valedictorian* van het eindexamenjaar 2008. In haar honderdvijftigjarige historie had de hoog aangeschreven school de zonen en dochters van gouverneurs, wetgevers, buitenlandse adel en zelfs van een paar presidenten opgeleid. Alumni werden Nobelprijswinnaars, giganten in het bedrijfsleven, bazen in de entertainmentwereld. Dankzij de nabijheid van Hollywood kwam hier een gestage stroom telgen uit rijke, beroemde en machtige - of machtsbeluste - families door de poort.

Dit jaar was de benoeming van de *valedictorian*, nadat de cijfers waren opgeteld en alle aanbevelingen en beoordelingen van de docenten in overweging waren genomen, een totale verrassing geweest. Nicoletta Graziola kwam uit de buurt, had een beurs gekregen om hier naar school te kunnen en was praktisch - maar niet in feitelijke zin - wees.

Nikki wist vrij zeker dat ze de eerste *valedictorian* van Thornton was die was opgegroeid in een stacaravan aan zee. Als kind had ze altijd zand in haar haren gehad, sproeten op haar gezicht van de zon, gebutste knieën en ellebogen van het surfen.

Ze was vereerd door de uitverkiezing en nam sowieso nooit iets voor lief. Zich bewust van haar afkomst had ze zich het apezuur gewerkt om de beste van de klas te worden. Ze had twee keer zo hard gestudeerd als haar klasgenoten en dubbel zo hard getraind om drie sporten onder de knie te krijgen. Zich vol overgave op het vrijwilligerswerk gestort, waarbij ze mensen hielp die het beter hadden dan zichzelf. Ze had meer tijd gestoken in haar kunstportfolio dan alle andere eindexamenkandidaten.

En dat allemaal om te bewijzen dat ze thuishoorde op Thornton, net als de rest. Voor de tragische gebeurtenis had ze dat vooral willen uitdragen: ik hoor erbij.

De eerste versie was van haar brein naar het papier gevloeid in een dunne lijn blauwe inkt uit de kroontjespen die ze in april voor haar

achttiende verjaardag van Miss Carmella had gekregen, net nadat ze had gehoord dat ze was toegelaten tot de University of Southern California – USC, de school van haar dromen. Een school die voor meiden zoals zij doorgaans een droom bleef.

Nikki had totaal niet verwacht dat ze zou worden toegelaten. Ze was ervan uitgegaan dat ze niet bijzonder genoeg was, niet uniek of getalenteerd genoeg – nog los van het feit dat ze te weinig geld had. Maar goed, ze had ervan gedroomd. En toen was het, wonder boven wonder, toch gebeurd. Ze was aangenomen en had ruime financiële steun gekregen.

Eindelijk was de permanente geldnood van haar vader eens een voordeel gebleken. Omdat Guy Graziola zijn financiën op papier uiteen had gezet, kwam ze in aanmerking voor alle beurzen en leningen die ze zich kon wensen.

Voor zover ze wist, was ze de eerste Graziola die aan de universiteit zou gaan studeren. En tevens de eerste Graziola met een middelbare-schooldiploma. Eigenlijk wist ze niet zoveel over de familie Graziola. Ze woonden in New Jersey, en sinds haar vader van school was gegaan en naar Californië was verhuisd, had hij zijn ouders nog maar een paar keer gesproken. Maar dat ze de eerste van het stel was die ging studeren, wist ze vrij zeker.

In april had ze vol ongeloof naar het scherm van haar laptop zitten staren toen het bericht binnen was gekomen. Het was alsof de deur naar haar toekomst open was gezwaaid, begeleid door het gezang van een onzichtbaar koor, zoals de poorten van Oz zich openden voor Dorothy.

In haar toespraak had ze willen ingaan op de trots en kracht en mogelijkheden die ze op deze school had gevonden. Nadat de directie haar speech had goedgekeurd, had ze de onbedwingbare drang gevoeld om hem voor de zoveelste keer te herschrijven, en ze was lang opgebleven om eraan te schaven.

Haar zaklamp had een spookachtig licht geworpen op het plafond van haar kamer, terwijl haar pleegzus Sasha zuchtte en mompelde in het donker.

En juist vanwege die onzekerheid over de speech, die vastberadenheid om precies de juiste woorden te kiezen, was ze 's nachts op zoek gegaan naar Mark.

Nikki was een van de weinige leerlingen die niet op de campus van Thornton verbleven. In plaats daarvan woonde ze bij Miss Carmella Beach, een lokale kunstenares uit een familie die al drie generaties in Alara Cove woonde.

Miss Carmella nam pleegkinderen in huis. Officieel was Nikki geen pleegkind – in haar laatste jaar op de lokale openbare school was ze zo lastig geweest dat haar vader het zat was geworden en haar naar zijn oude vriendin Carmella had gestuurd.

Ze had een speciaal eerbetoon aan Carmella Beach in haar speech verwerkt. Carmella was een van de vooraanstaande alumni van Thornton en had beeldende kunst gestudeerd aan Occidental College. Haar werk was bekroond met talloze prijzen, al was dat niet waarom Nikki enkele woorden aan haar wilde wijden.

Verbannen worden naar het huis van Miss Carmella Beach, op haar twaalfde, was het beste wat Nikki ooit was overkomen. Het rommelige onderkomen van de familie Beach bleek een oase van routine en stabiliteit, een veilige haven voor kinderen die angstig waren, met zichzelf in de knoop zaten of nergens anders terecht konden, of voor dochters van vaders die niet wisten hoe ze een tienermeisje moesten opvoeden.

Miss Carmella was degene die een goed woordje voor Nikki had gedaan bij Thornton Academy, en dat was nog een reden waarom Nikki zo hard had gewerkt – ze wilde dat haar mentor trots op haar kon zijn.

Al snel beseftte Nikki dat ze netjes in de pas moest lopen, wilde ze haar plekje op school behouden. Bij de kleinste overtreding zou ze van school getrappt kunnen worden. Vier jaar lang had ze het gebruikelijke kattenkwaad en de stiekeme bijeenkomsten van de doorsnee middelbare scholier aan zich voorbij laten gaan.

Maar zes dagen geleden, op de sportavond van de school, had ze een risico genomen. Ze was nog niet tevreden geweest met haar schrijfwerk en had tegen zichzelf gezegd dat de toespraak belangrijker was

dan haar bedtijd. Ze had hulp nodig gehad – niet van een docent of coach, maar van haar slimste, beste vriend en de beste schrijver die ze kende: Mark McGill.

Vanaf de dag dat ze elkaar hadden ontmoet als eerstejaars, hadden Nikki en Mark bij elkaar gehoord. Hij wist waar ze aan dacht voor ze het zelf besepte. Ze kon in een oogopslag zien hoe hij zich voelde. Mark zou haar helpen om orde aan te brengen in de chaotische woordenstroom in haar hoofd. Het probleem was dat het op Thornton verboden was om 's avonds laat zonder toestemming bij elkaar op bezoek te gaan. Op elke andere school zouden de leerlingen elkaar dan een berichtje hebben gestuurd om in het geheim af te spreken, maar dat kon op Thornton ook al niet. De school stond bekend om haar academische discipline, progressieve ideeën, buitenactiviteiten en een digitale avondklok. Om tien uur werd het draadloos internet afgesloten en werden alle verbindingen geblokkeerd. Daarna had je niets meer aan je mobiele telefoon, zelfs niet aan de spiksplinternieuwe iPhone waar alle rijke tieners mee rondliepen. De laptops en desktops in het computerlokaal werden gereduceerd tot veredelde databanken. Leerlingen konden een boek gaan lezen of met elkaar kletsen, een potje schaken of *cribbage* spelen.

De dagelijkse terugkeer naar het analoge tijdperk van de stichters van de school was een oude traditie. Sommige leerlingen gingen wanhopig op zoek naar een manier om eronderuit te komen, maar de meesten legden zich erbij neer of genoten zelfs van de stilte.

Alle leerlingen die niet op de campus sliepen, dienden zich aan dezelfde regels te houden als de leerlingen die woonden in de traditionele neogotische vertrekken op het uitgestrekte groene schoolterrein. Miss Carmella handhaafde de digitale avondklok het hele schooljaar lang, maar voor Nikki was dat geen probleem. Haar openklapbare telefoon kon weinig en was prepaid, en bovendien hield ze van boeken. Dat was altijd zo geweest. Nikki's moeder, die er al achttien jaar niet meer was en aan wie ze geen herinneringen had, had een kleine verzameling boeken nagelaten en verder bijna niets. Nikki had alle boeken onder de bank van de stacaravan gelezen – *The Heart Is a Lonely Hunter*,

het dagboek van Anne Frank, *Beminde*. De hele trilogie van *In de ban van de ring*, een paar werken van Stephen King. Er was een bizarre Hollywoodroman van Judith Krantz, die Nikki desondanks had verslonden, zich afvragend of het echt zo zou zijn om seks te hebben. *The Joy Luck Club*, een prachtige roman die weinig met vreugde of geluk te maken had. Een van de bladzijden, waarop een vrouw krankzinnig werd en haar baby verdrong, zat vol met vlekken en kreukels – waarschijnlijk door de tranen van haar moeder, dacht Nikki.

Zo ongeveer alles wat ze over Lyra Wilson Graziola wist, was aan haar fantasie ontsproten. Dat moest ook wel, want Nikki was pas een paar weken oud geweest toen haar moeder was overleden.

Nikki wist niet eens hoe ze Lyra zou hebben genoemd. Mam? Mama? Moeder? Ze had geen idee wat ze samen zouden hebben gedaan. Naar het strand? Surfen op de golven waar mensen van heinde en verre op afkwamen? Zouden ze macaroni met kaas hebben gemaakt en samen onder een dekentje zijn gekropen om een enge film te kijken? Zouden ze zijn gaan shoppen om kleding, haarspeldjes en make-up te kopen? Zou haar moeder hebben uitgelegd hoe ze een tampon moest inbrengen, zodat ze dat niet in haar eentje hoefde uit te vogelen? Zouden ze naar Indiana zijn gegaan om op bezoek te gaan bij Lyra's moeder, de oma die Nikki nooit had ontmoet? Zou haar moeder haar advies hebben gegeven over jongens en school en vrienden?

Ze zou nooit weten wat haar moeder zou hebben gezegd over de avond waarop Mark McGill overleed.

Om middernacht was ze het huis uit geslopen, vastberaden om hulp te vragen bij het schrijven van de speech. Ze was op haar fiets gesprongen en naar de school gereden. De slaapkamers op de campus bevonden zich rond een rechthoekige binnenplaats. Marks kamer was op de tweede verdieping, het derde raam vanaf de hoek. Hij wist hoe het werkte: zij gooide kiezels tegen zijn raam – het afgesproken signaal – en dan zou hij naar beneden komen. Maar op die specifieke avond kwam er geen reactie. Dat was het eerste teken dat er iets niet in de haak was.

Bij de diploma-uitreiking werd er een moment stilte gehouden voor Mark, een treurig moment dat oneindig lang leek te duren. De eucalyptusbomen onder het scorebord bewogen zachtjes in de bries. Naast het schoollied *Halls of Ivy* was er een tergende uitvoering van *Bright Eyes*. Daarna zongen ze *Hearts Lifted to Heaven*, wat volgens de familie McGill Marks favoriete hymne was.

Nikki betwijfelde of hij een favoriete hymne had gehad. Mark hield van de Ramones en Cake en rock uit de jaren zeventig. Hij luisterde naar Usher, Coldplay en Adele. Ironisch genoeg was *Another Brick in the Wall* van Pink Floyd zijn favoriete nummer. Ze had hem nooit kunnen betrappen op het beluisteren van hymnes.

Tijdens die griezelige, eindeloze stilte sloot Nikki haar ogen en probeerde Mark voor zich te zien, de jongen die ze al kende sinds het introductieweekend vier jaar geleden. Ze hadden elkaar slechts vier jaar gekend, en toch hadden ze lief en leed met elkaar gedeeld. Sommige vriendschappen zaten nu eenmaal zo in elkaar. Zo intens, zo echt.

Ze deed haar best om alle momenten met hem opnieuw te beleven, omdat er geen nieuwe momenten meer bij zouden komen. Wat zou hij gewild hebben dat ze hier zou zeggen, nu ze alle aandacht had? Hij was er niet meer om zijn eigen waarheid te verkondigen. Vier jaar geleden hadden ze geen van beiden kunnen bevroeden wat hun te wachten stond.

Hoofdstuk 2

September 2004

Nikki's vader bracht haar met zijn gedeukte witte bestelbus naar het introductieweekend voor nieuwe leerlingen. Het oude barrel bracht geen bestellingen meer rond, maar de versleten letters van het logo van de vorige eigenaar waren nog steeds zichtbaar: ALARA COVE CATERING: HET BESTE BIJ U THUIS. Haar vader had het ding voor een prikkie overgenomen en vervoerde er surfplanken en andere spullen mee van de gasten van zijn caravanpark, Beachside Caravans.

Guy Graziola maakte er een sport van om deurwaarders te ontlopen, dus de bus mocht niet opvallen, moest opgaan in de omgeving.

Dat lukte die dag niet, in de lange stroom auto's van gezinnen die hun kinderen achterlieten op de exclusiefste kostschool aan de Amerikaanse westkust. Het busje was de vreemde eend in de bijt tussen de glanzende, luxe SUV's met getinte ramen, de protserige Europese sedans, de opgepoetste limousines en de gepantserde wagens zoals het exemplaar dat vlak voor hen stond.

Zenuwachtig keek Nikki om zich heen. De nieuwe lichter, waaronder een handvol leerlingen die niet op het terrein zouden gaan wonen, zou tijdens het oriëntatieprogramma drie dagen op de campus slapen. Gekleed in hun kaki met donkerblauwe schooluniform zouden ze een rondleiding krijgen over de prachtige campus en kennis maken met lokalen, clubjes, sporten en de uitdagingen die hun te wachten stonden.

Nikki vond alle leerlingen die over de campus zwermden er belachelijk aantrekkelijk en gelikt uitzien, blakend van het zelfvertrou-

wen. Ze was zich ineens erg bewust van haar thuis geknipte korte haar, sproeten en pezige lijf, dat ze had overgehouden aan al het surfen en fietsen.

Uit het blinkend zwarte voertuig voor het busje kwam een man met een oortje in tevoorschijn. Hij was gekleed in een donker pak en werd gevolgd door twee leerlingen, een jongen en een meisje. Nikki herkende Mark en Marian McGill, omdat hun beeltenis, op honderd keer ware grootte, terug te vinden was op een billboard langs de kustweg aan de rand van het stadje. Het was onderdeel van een van de campagnes van hun moeder. Op die foto zagen de broer en zus er kerngezond uit, en in het echt waren ze nog aantrekkelijker, met hun glanzende blonde haar en gave, bleke huid, een stralende lach die uiterst professioneel tandheelkundig werk verried en het perfecte postuur van getrainde dansers. De tweeling McGill had extra beveiliging nodig omdat hun moeder, senator Barbara McGill, onlangs een controversieel wetsvoorstel had geïntroduceerd en sindsdien doodsb bedreigingen kreeg. Als klein kind had Nikki de naam McGill voor het eerst gehoord. Een groep gasten op de camping van haar vader had een verhitte discussie gevoerd rond het gemeenschappelijke kampvuur. Later had ze aan haar vader gevraagd: ‘Wat is een homohuwelijk?’ Hoe hij had gereageerd, wist ze niet meer – waarschijnlijk had hij verbaasd zijn schouders opgehaald.

Mark was slank en onopvallend gekleed. Marian keek vol verwondering om zich heen. Haar aandacht werd getrokken door een groepje stoere jongens die elkaar naar de hoofdingang van het gebouw met de slaapvertrekken duwden. Mark leek voorzichtiger van aard, kwetsbaar zelfs, terwijl hij op de stoep met zijn ouders stond te praten. Hij gaf zijn moeder een knuffel en Mr McGill een hand, keek toen naar de hand, zette een stap naar voren en omhelsde ook zijn vader. Het zag eruit als een eenzijdige knuffel.

In het busje trommelde haar vader met zijn vingers op het stuur. ‘Ja, ja, laten we het vooral rustig aan doen, mensen.’

‘Je kan niet wachten tot je van me af bent,’ zei Nikki, half voor de grap.

‘Nou, nou,’ zei Guy. ‘Ik moet gewoon werken, hoor. In tegenstelling tot deze hotemetoten heb ik geen tijd om te lanterfant.’

Nikki betwijfelde of een senator veel vrije tijd had. ‘Wat is een hotemoot eigenlijk?’ vroeg ze, sjoerend aan de kraag van haar poloshirt. Het schooluniform voelde raar om haar schouders. Ze had nog nooit een polo gedragen, hij zat niet lekker. Kraag omhoog of omlaag? Bovenste knoopje open of dicht? Het kaki rokje tot op de knie was stijf, te wijd bij haar taille en te los om haar heupen. Ze had haar teenslippers moeten inruilen voor knellende dichte schoenen waarin haar voeten er gek uitzagen. ‘En waarom denk je dat deze mensen hotemetoten zijn?’ Ze keek toe terwijl Mark een klein, spartelend hondje uit de auto haalde.

‘O, daar heb je Lassie ook. Met Timmy,’ zei haar vader hoofdschuddend. ‘Neem je tijd, jongens. We hebben alle tijd.’

Nikki rolde met haar ogen en klom achter de passagiersstoel, waarbij ze moest slalommen tussen de fastfoodverpakkingen, cd-hoesjes, wetsuits, vinnen en koorden van surfplanken, potjes wax en waxkammen – de spullen van een getalenteerde, maar niet erg georganiseerde surfer. Ze schoof een muf ruikend wetsuit aan de kant en trok de deur van het busje open.

‘Nou,’ begon ze. ‘Dan ga ik maar eens.’ Ze pakte haar versleten weekendtas, die met een klap op de grond viel. De tas was voorzien van een label dat ze via de post had gekregen, samen de informatie over de oriëntatiedag. Suite 4C. Die kamer zou dit weekend haar thuis zijn, en dat van een groep meiden die ze nog niet had ontmoet. Voor de oriëntatie moest iedereen op de campus overnachten.

Ze hief haar hoofd op en keek naar de grote boog van ijzer en steen die de ingang van de school aanduidde. Er stond een of ander Latijns motto op, in zwierige letters. Alles aan deze plek straalde gewichtigheid uit, het voelde allemaal erg belangrijk. Dit was het begin van een nieuw hoofdstuk in haar leven. Dat was in elk geval de belofte van Thornton Academy.

Haar vader stapte de auto uit en liep op een holletje naar de stoep. ‘Ik help je,’ zei hij.

‘Het lukt wel.’ Ze hees de band over haar schouder. Het Ralph Lauren-logo op de tas ging vergezeld van de naam Amy, die in de stof gestikt zat. Nikki had het ding opgeduikeld in een kringloopwinkel.

‘Oké, luister,’ zei haar vader. ‘Het is niet niks dat je hier naar school mag. Dus verpest het liever niet.’

Van dat besef was ze allang doordrongen. Niet spijbelen, ook niet als de golven perfect zijn. Geen tampons stelen in de winkel omdat je niet tegen je vader durft te zeggen dat je ongesteld bent. Geen jongens zoenen onder de tribunes in het stadion, zeker niet als de assistent-coach je kan betrappen. Geen ruziemaken met iemand omdat hij je beste vriendin dik heeft genoemd.

Nu ze hier naar school ging, had ze geen beste vriendin meer, dik of dun. Natuurlijk hadden Shasta en zij elkaar beloofd dat ze voor altijd vrienden zouden blijven, maar een nieuwe school betekende een breuk met het verleden, dat wisten ze allebei donders goed. Ze zouden nog steeds een kamer delen bij Miss Carmella, maar voelden allebei dat het nooit meer zou worden zoals het was.

Nikki zat een klas hoger dan Shasta, dus Shasta zou pas over een jaar naar een andere school gaan, en dat zou de openbare middelbare school worden. De kloof tussen hen tweeën zou waarschijnlijk onoverbrugbaar worden, ook al waren ze twee jaar onafscheidelijk geweest.

‘Ik zal het niet verpesten,’ zei ze tegen haar vader. Ze knuffelden elkaar kort, een hartslag of twee, en gingen toen uit elkaar. Haar vader was geen knuffelaar. Nikki ook niet, hoewel ze soms wilde dat ze er een was.

De auto van de familie McGill trok eindelijk op, en haar vader stapte weer in zijn busje. Toen hij het gaspedaal indrukte, kwam er een wolkje blauwgrijze rook uit de uitlaat. Een aantal andere ouders keken het busje afkeurend na. Het was niet voor het eerst dat haar vader haar ergens had afgezet. Integendeel, als het ging om achtergelaten worden, was ze wel wat gewend.

Ze liep met de stroom leerlingen mee naar de binnenplaats, het grote groene terrein dat werd onderhouden door de vader van haar

vriend Cal. Het was raar dat ze Cal Bradshaw nooit meer zou spreken. Nadat ze hun hele schoolleven bij elkaar in de klas hadden gezeten, zou Cal volgende week beginnen op Alara Cove High. Mr Bradshaw was de hovenier van Thornton Academy.

Uit verborgen speakers klonk opgewekte muziek. Aan de andere kant van het terrein stond Sanger Residence Hall, het gebouw was vernoemd naar een beroemde familie donateurs. De twee vleugels aan weerszijden leken zich op te maken voor een omhelzing. Er stonden een paar ouderejaars klaar om de nieuwe lichter te begroeten en de weg te wijzen. Verderop stond het stadion, met uitzicht op de inham van de baai en voorzien van een imposante entree in de vorm van twee enorme poortwachters.

Een lange roodharige jongen met een rugzak en een leren plunjezak in elke arm stooft voorbij als een rugbyspeler die een punt wil scoren. Toen Nikki werd geschampt door de rugzak, verloor ze bijna haar evenwicht. ‘Hé,’ riep ze. ‘Kijk uit je doppen!’

Het joch draaide zich om met een brutale grijns. ‘O, pardon, majesteit.’

Nikki herkende hem. Jason Sanger – uit de familie waar het gebouw naar was vernoemd – was een jongen uit de buurt, maar in tegenstelling tot haar barstte hij van de privileges. In Alara Cove wist iedereen wie de Sangers waren. Zijn woning, een landhuis, droeg de naam Quid Pro Quo, een verwijzing naar de vele rechtszaken die de familie had gewonnen. De Sangers waren schatrijk geworden in de advocatuur. Dankzij hun publieke werkzaamheden, als openbaar aanklagers en gemeentelijke advocaten, lagen ze goed in de politiek en hadden ze veel vrijheid om de strijd aan te gaan met hun vijanden.

Generaties geleden hadden Charles Sanger en Henry Beach, de grootvader van Miss Carmella, het met elkaar aan de stok gekregen. In de jaren vijftig had Sanger als openbaar aanklager geprobeerd om Beach te laten veroordelen voor zijn interraciale huwelijk, en om te voorkomen dat hij een huis kon bouwen binnen de stadsgrenzen. De aanklacht werd al snel afgeschoten, maar de wrange nasmaak ervan bleef hangen.